

i Unionen. Disse Separattraktater ere saa overordentlig mange, at de ere en Kilde til den største Forvirring. Der kommer Fortolkninger i det uendelige, Fortolkninger, der betegnes som byzantinske, og som tit bevirke, at der sælges Domme, som ere hinanden modsigende, samt at der føres lange og kostbare Processer, som kunde være undgaaede, naar man havde mere simple og faste Rettsregler. For at nævne en Stat, som jo hidtil har vægret sig ved at gaa ind i Unionen, og som derved har beredt mange Vanskeligheder, skal jeg fremdrage Nordamerika, som man derfor ogsaa i Udlandets Billedblade kan se fremstillet som en Søroverstat i den Henseende. Det har særlige Traktater, ikke blot en Traktat med Danmark af 8de Maj 1893, som maaske er en af de sidste, men tillige med Belgien, Frankrig, Tyskland, Italien, Svejts og England. Skal det blive ved paa den Maade, vil der komme en saadan Forvirring paa dette Omraade, at hverken Forfattere eller Forlæggere vide, hvad der egentlig er Ret, og hvad de derfor skulle rette sig efter. Nu har jeg lagt Mærke til, at der under 3dje Behandling i Landstinget er blevet fremsat det Ønske, at man, saa vidt jeg har forstaaet det, skulde tilføje en Bestemmelse om, at Danmark samtidig med Norge skulde gaa ind i Unionen, men altsaa heller ikke for Norge. Man er begyndt at blive klar over, at gaar Norge ind i Konventionen, kunne vi ikke blive staaende udenfor, men Norge vil paa den anden Side heller ikke gaa ind, for Danmark gør det. Ja, hvis man vil kunne indrette det saaledes, tror jeg, at det er et godt Skridt hen imod det Sted, hvor vi skulle hen. Det turde jo dog mere og mere gaa op for den almindelige Bevidsthed, at vi ikke kunne blive ved at staa udenfor, og saa synes jeg, at vi lige saa gerne kunne springe i det som krybe i det. Der er nok dem, der ville sige: „Efter os Synsfloden“ eller rettere: „Efter Valgene Synsfloden.“ Lad os blot se at komme over Folketingsvalgene, der staa nær for Døren. Jeg siger: Tværtimod! Vi have Stridsspørgsmaal nok i Forvejen, og vi skulle ikke udgaa flere end højst nødvendigt. Hvis denne Sag ikke gaar igennem nu inden Valgene, tror jeg, det bliver vanskeliggere at føre den igennem senere. Og dog maa vi gøre denne Bevægelse, og saa ville de mange, der nu modarbejde den og bevirke, at den nu ikke gaar igennem, senere saa større Vanskelighed ved at overbevise Befolkningen om, at vi dog maa med. Det er navnlig fra en enkelt Retning, at Modstanden gøres, og det er sørgeligt, at det i Grunden er saa lidt, der

skal vippe Vægtstaaalen ned til den Side, som jeg anser for den urette. For at sige det rent ud: Det er Bladfeuilletonerne, navnlig Feuilletonerne i Provinsbladene. At de væsentlig skulde blive fordyrede derved, tror jeg ikke. Der er ombelt paa vore Bladser et Skrift, som jeg i denne Henseende kan henvise til, nemlig et Særtryk af en Afhandling af Professor C. Torp, hvor man paa næstsidste Side vil finde dette nærmere begrundet, og jeg skal derfor ikke komme ind paa det. Jeg tror ikke, at Feuilletonerne ville blive væsentlig fordyrede, men selv om saa var, vil jeg sige, at man saa i en vis Forstand gør vel mod vor hjemlige Litteratur. Jeg er saa stærkt som nogen en Modstander af Beskyttelse paa det økonomiske Omraade, men den Beskyttelse, her er Tale om, er noget helt andet. Skal der endelig drages et Ligheds punkt, er den nuværende Tilstand i en vis Forstand snarere en Beskyttelse for de fremmede Forfattere — ikke økonomisk — men i den Forstand, at de lettere oversættes og derved vinde Indgang gennem Feuilletonartikler. Hvis vi derimod havde denne Lov og paa Grundlag af den tiltraadte Bernerkonventionen, vilde mange Blade her i Landet, som nu meget let komme til Feuilletoner af fremmede Forfattere, optage Feuilletoner af vore egne hjemlige Forfattere, som nu ikke kunne komme frem, fordi de ikke godt kunne overlade Bladene Feuilletonen aldeles gratis, medens Provinsredaktørerne foretrakke, hvad de kunne saa for aldeles intet. Dette er ogsaa et Hensyn, som jeg synes, det er berettiget at fremdrage ved denne Lejlighed. — Jeg vil altsaa meget ønske, at denne Sag maatte blive afgjort i denne Samling, og at Danmark snart, ogsaa for sin nationale Væres Skyld, vil slutte sig til den almindelige internationale Union.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Vardenfleth): Med Hensyn til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (M. S. Larsen) rettede til mig angaaende Forstaaelsen af Lovforslagets § 15, skal jeg bemærke, at jeg tror, at hans Betragtning i det væsentlige hviler paa en Misforstaaelse. I det oprindelige Lovforslag hed det i Anmærkningerne angaaende en tilsvarende Bestemmelse, som i Realiteten ikke var forskellig fra den foreliggende, om den end i Formen var noget forskellig, at den Regel, der gives her, „i Hovedsagen allerede nu hævedes saavel i Teori som i Praksis, idet den anses underforstaaet som selvfølgelig“, og at en tilsvarende Regel findes i norsk Lov — det